

Om globalismens konsekvenser: Exemplet Sverige

I dag återkommer Ingrid Björkman

Resultatet av den utdragna regeringsförhandlingen blev till sist en rödgrön regering med uppdraget att verkställa en liberal politik. Den långa processen med sitt slutliga resultat ger anledning till många kommentarer och frågor. Jag ska här begränsa mig till några reflexioner över de två partiledare som var och en på sitt sätt dominerade regeringsbildningen: Annie Lööf som ständigt var på hugget och till synes fick alla att dansa efter sin pipa – och Jimmie Åkesson som var desto mera osynlig men ändå var den som alla ständigt förhöll sig till.

Lööf tog redan från början ett totalt och segervisst kommando över processen. Hennes självsäkerhet var magnifik och hon manipulerade obesvärat. Utan att blinka bröt hon löften och förändrade villkoren för motståndarna både till höger och vänster. Att både hennes egna och Centerpartiets opinionssiffror under tiden föll kraftigt tycktes inte bekomma henne.

Intensiteten i den mångåriga hatkampanjen mot Jimmie Åkesson nådde under regeringsprocessen nya dimensioner. Det allt överskuggande problemet var: Hur bilda regering utan att bli beroende av Sverigedemokraterna? Att det var demokratiskt tvivelaktigt att utestänga en miljon medborgare från politiskt inflytande spelade ingen roll. Här gällde det att hålla rent mot "högerextremism och populism"! Ens eget parti kunde ju besmittas av Sverigedemokraternas "bruna rötter".

Två frågor intresserar mig speciellt: Vad är det som styr Annie Lööf? Och vilket är det verkliga skälet till utfrysningen av Jimmie Åkesson? Frågorna är komplicerade och kan inte besvaras utifrån enbart svenska förhållanden. Företeelserna blir begripliga endast i ett större sammanhang. Jag återkommer till detta. Först en kort orientering om Centerns respektive Sverigedemokraternas ideologiska förflutna.

Inget av våra riksdagspartier har ett fläckfritt förflutet. Samtliga partier – utom SD som inte fanns då – stod exempelvis bakom grundandet av Rasbiologiska institutet som lades ner först 1958. I särklass värst historia har Vänstern. Som god tvåa kommer Centerpartiet med svenska riksdagens dokumenterat brunaste bakgrund. Fram till 1957 hette partiet Bondeförbundet och var under många år klart rasistiskt och även nazistanstucket. I partiprogrammet 1934 – 1946 slås fast:

Som en nationell uppgift framstår den svenska folkstammens bevarande mot inblandning av mindervärdiga utländska raselement samt motverkandet av invandring till Sverige av icke önskvärda främlingar. Folkmaterialets bevarande och stärkande är en livsfråga för vår nationella utveckling.

Centern har aldrig gjort upp med sitt förflutna. Tvärtom mörkar Annie Lööf i sin självbiografi partiets historia och hävdar att det alltid varit liberalt.

SD bildades 1988 och var till en början rasistiskt präglad. Men sedan Åkesson, som kom från MUF, blev partiledare 2005 har SD ändrat karaktär. Åkesson har konsekvent tagit avstånd från all främlingsfientlighet, partiledningens ideologiska utrensning är hård och ständigt pågående, och mot dagens partiprogram kan inga invändningar resas. Det finns ingen faktisk grund till att speciellt SD ska frysas ut på grund av sitt förflutna. De anförda skälen till mobbningen av SD saknar all relevans.

Svaren på ovan nämnda frågor - om orsakerna till behandlingen av SD och om vad som styr Annie Lööf – ligger utanför de svenska sammanhangen. De finns att söka i en global kontext. Redan på 1950-talet började starka ekonomiska intressen, bland andra David Rockefeller, bygga upp en internationell lobbyverksamhet. Syftet var att få till stånd goda villkor för de internationella storföretagen och finansinstituterna genom att skapa globala marknader och förutsättningar för fri rörlighet för kapital, arbetskraft och varor. Verksamheten och dess bakomliggande ideologi har fått benämningen "globalism".

Inom lobbynätverket formades grupperingar som Bilderberggruppen och Trilaterala kommissionen. Lobbyverksamheten har varit framgångsrik och resulterat i bland annat institutioner som EU. Till mötena, som är slutna för media, har inbjudits personer – huvudsakligen politiker – som bedömts kunna bidra till att förverkliga nätverkets syften. Från Sverige har bland andra Carl Bildt, Mona Sahlin och Maud Olofsson fått inbjudningar.

Den ekonomiska utvecklingen efter andra världskriget kom alla samhällsklasser till godo. Men i och med globalismens framväxt kom det ökande välståndet efterhand att begränsas till de redan välsituerade. Idag får endast 10 procent av människorna i västvärlden del av tillväxten. Den allra största delen av tillväxten koncentreras till den rikaste procenten av befolkningen. Den ojämna fördelningen har skapat en folklig opposition mot globalismen – en opposition som växt sig allt kraftigare och efterhand organiserat sig politiskt i form av nationella socialkonservativa rörelser.

I USA har den socialkonservativa nationalismen fört fram Donald Trump, i Frankrike leds den av Marine Le Pen, i Norge finns Fremskrittspartiet och i Sverige SD med Jimmie Åkesson. Över hela västvärlden avancerar nu sakta men säkert en folklig politisk nationell opposition. Den utgör ett faktiskt hot mot den kapitalistiska globalismen vars företrädare och sympatisörer försöker svärta ner den med beteckningar som "populism" och "högerextremism".

Den kapitalistiska globalismen strävar efter överstatlig makt och ser nationalstaterna som det stora hindret på vägen mot detta mål. Enligt bland andra den förre tjeckiske presidenten Vaclav Klaus är utomeuropeisk massmigration under beteckningen "flyktinginvandring" det effektivaste redskapet för att försvaga de europeiska nationalstaterna. Klaus hävdar att 2015 års utomeuropeiska massinflöde var en organiserad folkvandring som utlöstes av EU-eliten och sedan utnyttjades av människosmugglare.

2015 års migranter hade reagerat på inbjudningssignalerna från Europa. Genom att nonchalera både Dublinförordningen och nationella utlänningslagar gjorde europeiska regeringar det möjligt för migranterna att obehindrat ta sig genom hela Europa upp till valfria välfärdsländer i norr. Det var ett märkligt agerande som inte endast var lagstridigt utan även destruktivt för invandringsländerna. Genom att agera som de gjorde avslöjade de aktuella regeringarna var deras solidaritet fanns. Den fanns uppenbarligen inte hos deras egna befolkningar som drabbades hårt, utan hos EU-eliten. Den europeiska allmänheten duperades. De som försökte opponera sig har skrämmts till tystnad genom att stämplas som främlingsfientliga, rasister och fascister.

Som statsminister inbjöds även Fredrik Reinfeldt till Bilderberggruppen. Han misslyckades dock med sitt uppdrag att stoppa Jimmie Åkessons politiska karriär. Att öppna Sveriges gränser för utomeuropeisk massmigration ledde i stället till Reinfeldts eget fall.

Och nu är det Annie Lööfs tur att bereda Sverige för den kapitalistiska globalismen. Hon har redan varit inbjuden till både Bilderberggruppen och Trilateral kommissionen. Ingen kunde missta sig på att hennes främsta mål för den nya regeringen var att eliminera Jimmie Åkessons inflytande. Denna regering med en socialdemokratisk statsminister och inslag från Miljöpartiet har ålagts att driva en liberal politik. Och Jimmie Åkesson är pestförklarad och undanskuffad. Så långt har Annie Lööf fullgjort sitt uppdrag.

Ingrid Björkman

<https://morklaggning.wordpress.com/2019/02/02/om-globalismens-konsekvenser-exemplet-sverige>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.